

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/70/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017201894
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017201894.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom, G. XXX/XX, XXX XX E. G. C., zastúpený JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, proti žalovanému: Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017 o zvýšenie starobného dôchodku, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa/87/2017-61 zo dňa 17. apríla 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa/87/2017-61 zo dňa 17. apríla 2019 z a m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd alebo správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 8Sa/87/2017-61 zo dňa 17. apríla 2019 podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodnutie žalovaného Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd mal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu preukázané, že Sociálna poisťovňa -ústredie (tiež „prvostupňový správny orgán“ alebo „Sociálna poisťovňa“) rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 podľa ust. § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „ZSP“) zamietla žiadosť žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku. V odôvodnení rozhodnutia citovala aplikované zákonné ustanovenia § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 ZSP a konštatovala, že žalobcovi bol podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.01.2014 č. SPOU-OSZ-29.075-16/2013-VZ na základe zák. č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru SR od 01. júna 1993 priznaný výsluhový príspevok, považovaný podľa ust. § 124 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov za výsluhový dôchodok. Ďalej uviedla, že v súlade s ust. § 255 ods. 5 ZSP nie je možné za obdobie dôchodkového poistenia na účely určenia sumy starobného dôchodku žalobcu považovať obdobie výkonu služby od 01.10.1975 do 27.09.1977 a od 01.06.1978 do 31.05.1993, ktoré má zhodnotené pre nárok na výsluhový dôchodok. Nakoľko žalobca nepredložil žiadne nové podklady na zvýšenie sumy starobného dôchodku, jeho žiadosť zamietla. O odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu rozhodol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13.09.2017 tak, že podľa ust. § 218 ods. 2 ZSP zmenil z dôvodu neúplnosti výroku napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne tak, že žiadosť žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku podľa ust. § 65, § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 ZSP zamietla. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia Sociálnej poisťovne -ústredie zo dňa 09.08.2017 a priloženej spisovej dokumentácie podľa § 196 ods. 7 ZSP dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového orgánu je potrebné podľa ust. § 218 ods. 1 a 2 ZSP zmeniť a jeho výrok doplnil o ust. § 65 ZSP. Ďalej uviedol, že žalobca bol v služobnom pomere a ako policajt vykonával od 01.10.1975 do 27.09.1977, od 01.06.1978 do 31.12.1993, t.j. 17 rokov a 2 dni službu v II. kategórii funkcií a toto obdobie výkonu služby mal už zhodnotené pre nárok na výsluhový príspevok, ktorý mu bol podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.01.2014 č. SPOU-OSZ-29.075-16/2013-VZ priznaný od 01.06.1993. Výsluhový príspevok je podľa zák. č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru SR považovaný podľa § 124 ods. 3 písm. a/ zák. č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov za výsluhový dôchodok, preto ako uviedol žalovaný, nie je možné toto obdobie považovať za obdobie dôchodkového poistenia aj na účely určenia sumy starobného dôchodku žalobcu, čo je v súlade s ust. § 255 ods. 5 ZSP. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovi nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa ust. § 21 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, keďže nevykonával službu v I. kategórii funkcií. Nárok na starobný dôchodok mu nevznikol ani podľa ust. § 174 zák. č. 100/1988 Zb., keďže výkon jeho služby netrval do 31.12.1999, ale ukončil ho dňom 31.05.1993. Nárok mu nevznikol ani podľa ust. § 132 ods. 1 písm. b/ zák. č. 100/1988 Zb. dovŕšením zníženého dôchodkového veku 57 rokov, nakoľko dobu služby zaradenú do II. kategórie funkcií nezískal v rozsahu aspoň 20 rokov. K judikátom Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalobca v odvolaní poukázal žalovaný uviedol, že v daných konaniach išlo o iné skutkové situácie ako v tomto konaní. Žalobca podľa jeho tvrdení nepreukázal, že prvostupňový orgán rozhodol nezákonne, ani nepreukázal zmenu skutočností rozhodujúcich na nárok na zvýšenie starobného dôchodku. Žalovaný uviedol, že postupoval podľa účinnej právnej úpravy v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovanej v oboch stupňoch preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 461/2003 Z. z. alebo zákon o sociálnom poistení), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 1 ods. 1, 3, § 60 ods. 2, § 65 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 5, § 274 ods. 1 uvedeného zákona, v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 328/2002 Z. z. alebo zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 1 ods. 1, 2 uvedeného zákona a v spojení s čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128, postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, a dospel k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu.

4. Krajský súd konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobcovi bola pre účely

výsluhového príspevku /dôchodku, ktorého poberateľom je od 01. júna 1993 (považovaného podľa zák. č. 328/2002 Z. z. od 01.07.2002 za výsluhový dôchodok), podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.01.2014 č. SPOU-OSZ-29.075-16/2013-VZ, zhodnotená doba výkonu štátnej služby policajta v rozsahu 17 rokov a dvoch dní. Žalobca je zároveň po dosiahnutí dôchodkového veku požadovaného zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení od 28.10.2016 aj poberateľom starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho poistenia. Medzi účastníkmi bolo sporné, či žalobca má pre určenie sumy (zvýšenie) starobného dôchodku zo všeobecného systému dôchodkového poistenia nárok na zohľadnenie aj doby služby získanej v rozsahu 17 rokov a dvoch dní, zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok za súčasnej aplikácie článku 33 Dohovoru č. 128. Táto otázka, ako vyplýva z rozhodnutí NS SR, na ktoré poukazuje aj žalobca v žalobe, bola vyriešená jeho rozhodovacou činnosťou.

5. Podľa názoru krajského súdu pre zodpovedanie žalobných námietok, uvedených v správnej žalobe sú relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, vydané v obdobných veciach, ktoré predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax a z ktorých správny súd pri preskúvaní tejto veci postupoval. Krajský súd poukázal na to, že z právnych úprav týkajúcich sa sociálneho poistenia/zabezpečenia vyplýva, že všeobecný a aj osobitný systém sociálneho poistenia sú pre dávky dôchodkového poistenia založené na hodnotení dôb poistenia (zamestnania/služby). Osobitný systém sociálneho poistenia príslušníkov ozbrojených zborov neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, a to aj v civilnom zamestnaní. Obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, pre účely priznania ktorých sa hodnotí len doba služby poistenca, ale nehodnotí sa doba poistenia, ktorú poistenci získali vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Poistenci osobitného systému sociálneho poistenia/zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zákona č. 461/2003 Z. z. len v rozsahu, ktorý zodpovedá dobe poistenia v osobitnom systéme sociálneho poistenia, ale nie v časti, ktorá upravuje nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotský, vdovský alebo vdovecký dôchodok. Krajský súd konštatoval, že pri porovnaní rozsahu poistného krytia zo všeobecného systému sociálneho poistenia a rozsahu poistného krytia z osobitného systému sociálneho zabezpečenia vyplýva, že osobitný systém sociálneho zabezpečenia obsahuje úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok sociálneho poistenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu výkonu služby (prípadne náhradnú dobu výkonu služby). Zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov neobsahuje takú právnu úpravu starobných dôchodkov, ktorá by zohľadňovala dobu poistenia v celom rozsahu, t. j. aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, ktoré sú založené len na hodnotení doby služby poistenca a nehodnotí dobu poistenia, ktorú získali poistenci vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

6. Krajský súd dal do pozornosti, že v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 5/2011 bolo publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/214/2008 zo dňa 28. októbra 2009, ktoré sa týkalo veci obdobnej ako je prejednávaná, z ktorého právna veta znie: „Ak je príspevok za službu priznaný ako dávka sociálneho zabezpečenia považovaný za výsluhový dôchodok, môže od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) len vtedy, ak jeho výška zodpovedá výške starobného dôchodku, primeranej dobe trvania služobného pomeru.“ A tiež: „Pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby hodnotené na účely príspevku za službu. Až po takomto stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok. Ďalej krajský súd upriamil pozornosť na to, že v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR č. 6/2013 bol publikovaný rozsudok NS SR sp. zn. 7So/138/2011, podľa ktorého priznanie výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby aj colníka) bolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku.

7. Podľa názoru krajského súdu žalobca správne poukazoval na konštantnú judikatúru NS SR v

obdobných veciach, v ktorých bolo potrebné posúdiť vznik nároku na starobný dôchodok poistenca, ktorý bol poberateľom výsluhového dôchodku podľa osobitného predpisu. Žalovaný sa týmto právnym názorom neriadil, argumentujúc tým, že takýto názor nebol zovšeobecnený, resp. tým že názor NS SR bol zovšeobecnený len vo vzťahu k výsluhovým dôchodcom, ktorí boli zaradení do I. alebo II. pracovnej kategórie. Takáto obrana nemôže obstáť. Krajský súd konštatoval, že žalovaný bol rozhodnutiami NS SR zviazaný k aplikácii takeého výkladu zákona o sociálnom poistení, ktorý bol založený na právnom názore, že pre účely stanovenia starobného dôchodku poistenca, ktorý je výsluhovým dôchodcom, je potrebné do dôb poistenia zahrnúť aj dobu, ktorá bola zhodnotená v osobitnom systéme pre výsluhový dôchodok, vrátane dosiahnutých hrubých zárobkov. Až po takomto stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 v pomernej časti, zodpovedajúcej zhodnotenej dobe služby, najviac však o sumu výsluhového dôchodku. Poukazom na to, že žalovaný v postavení orgánu verejnej správy je pri svojom rozhodovaní viazaný Ústavou SR, pričom môže konať len na základe zákona a spôsobom a v rozsahu stanoveným zákonom, krajský súd tiež konštatoval, že v zmysle aplikácie jednej zo zásad právneho štátu a to právnej istoty je povinnosťou žalovaného, aby v obdobných veciach rozhodoval rovnako, to znamená, že keď vo veciach, v ktorých ho uvedeným právnym názorom vo svojich rozhodnutiach zaviazal NS SR, rozhodol v súlade s týmto právnym názorom, je potom povinný podľa neho postupovať aj vo všetkých ostatných obdobných veciach.

8. Ďalej krajský súd uviedol, že pokiaľ Sociálna poisťovňa vo veci postupovala tak, že pre účely rozhodnutia o nároku žalobcu na starobný dôchodok podľa Zákona o sociálnom poistení, absolútne vylúčila hodnotenie doby poistenia, ktoré získal v osobitnom (inom) systéme sociálneho poistenia/zabezpečenia malo rozhodnutie za následok, že žalobcovi nebolo zachované jeho ústavné právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, v ktorej súvislosti poukázal na právnu úpravu ustanovenú v čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd mal za to, že doterajšia judikatúra Najvyššieho súdu SR nie je viazaná len na prípady, kedy policajti a vojaci získali zamestnanie (dobu služby) v I. a II. pracovnej kategórii v rozsahu odôvodňujúcom zníženie dôchodkového veku. Vyplyva z nej vo všeobecnosti nárok poberateľa výsluhového dôchodku aj na starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho krátenie v zmysle čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 od dovŕšenia dôchodkového veku podľa § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. (rozsudok NS SR sp. zn. 9So/15/2016). Zohľadnenie I. a II. pracovnej kategórie má význam pri posudzovaní dôchodkového veku poistenca.

9. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán sa pri svojom rozhodovaní uvedeným právnym názorom neriadili, napriek tomu, že ide o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, a preto zaťažili svoje rozhodnutia chybou nesprávneho právneho posúdenia veci. Správny súd napadnuté rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie. Prvostupňovému správne orgánu správny súd uložil povinnosť, aby v ďalšom konaní opätovne posúdil nárok žalobcu na starobný dôchodok v zmysle právneho názoru uvedeného v rozhodnutí správneho súdu a urobil výpočet starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

10. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa ust. § 167 ods. 1 SSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, t.j. v rozsahu 100%, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na základe rozhodnutia, vydaného vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného

11. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho

posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa 87/2017 zo dňa 17. apríla 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11.1. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaný vyslovil svoj nesúhlas s právnym posúdením a odôvodnením krajského súdu. Uviedol, že žalobcovi rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 14. novembra 2016 podľa § 65, § 82 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. od 28. októbra 2016 bol priznaný starobný dôchodok v sume 263,10 eur mesačne za obdobia dôchodkového poistenia, získaného vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Žalobca neformálnou žiadosťou zo dňa 14. júla 2017 požiadal o zvýšenie starobného dôchodku z dôvodu započítania vojenskej služby od 1. októbra 1975 do 27. septembra 1977 a doby služby príslušníka Federálneho policajného zboru a Policajného zboru Slovenskej republiky v období od 1. júna 1978 do 31. mája 1993. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 9. augusta 2017 podľa § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. bola žiadosť o zvýšenie starobného dôchodku zamietnutá. Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017 podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. prvostupňové rozhodnutie z 9. augusta 2017 zmenil z dôvodu neúplného výroku rozhodnutia a žiadosť žalobcu o zvýšenie starobného dôchodku zamietol.

11.2. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. žalovaný uviedol, že podľa potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 11. februára 2014 bol žalobcovi od 1. júna 1993 priznaný výsluhový príspevok podľa zákona č. 410/1991 Zb., ktorý bol od 1. júla 2002 preklasifikovaný podľa § 124 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. na výsluhový dôchodok. Žalobca vykonával službu v II. kategórii funkcií od 1. októbra 1975 do 27. septembra 1977 a od 1. júna 1978 do 31. decembra 1993, t. j. 17 rokov a 2 dni.

11.3. Žalovaný považoval za nedôvodné poukazovanie žalobcu na judikát č. R 110/2011, nakoľko žalobca získal obdobie výkonu služby v rozsahu, ktorý mu založil nárok na výsluhový dôchodok, a preto podľa predmetného judikátu č. R 110/2011 nie možné v prípade žalobcu postupovať. Žalovaný mal za to, že z dôvodu, že žalobca získal obdobie výkonu služby od 1. októbra 1975 do 27. septembra 1977 a od 1. júna 1978 do 31. mája 1993 v rozsahu, ktorý mu založil nárok na výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z., predmetné obdobie v súlade s § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. nie je možné považovať za obdobie dôchodkového poistenia na účely určenia sumy starobného dôchodku. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovi nevznikol nárok na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb., pretože nevykonával službu v I. kategórii funkcií, nevznikol mu nárok ani podľa § 174 zákona č. 100/1988 Zb., pretože výkon služby netrval do 31. decembra 1999 a nevznikol mu nárok ani podľa § 132 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. dovŕšením zníženého dôchodkového veku 57 rokov, nakoľko dobu služby zaradenú do II. kategórie funkcií nezískal v rozsahu aspoň 20 rokov.

11.4. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. žalovaný dôvodil, že ustanovenie § 274 tohto zákona má právny význam pre posúdenie, či žalobca spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok s prihliadnutím na ustálenú judikatúru. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR nároky poistencov vyplývajúce zo zaradenia doby služby do I. a II. kategórie funkcií sa musia podľa ustanovenia § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 140/2015 Z. z. zachovať na nárok a určenie sumy starobného dôchodku vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, aj keď títo poistenci za dobu služby získali dávky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, pretože v sume výsluhového dôchodku neboli zohľadnené. Žalovaný zdôraznil, že právny názor v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR doposiaľ nebol zovšeobecnený, a preto nejde o prezentovanú rozhodovaciu prax súdu najvyššej inštancie v skutkovo a právne porovnateľných veciach, judikát Najvyššieho súdu SR č. R 55/2011, na ktorý poukazoval žalobca sa týka zachovania nárokov poistencov, ktorí získali dobou poistenia vo všeobecnom a v osobitnom systéme sociálneho poistenia vo zvýhodnenej pracovnej kategórii v rozsahu zakladajúcom nárok na zníženie dôchodkového veku v zmysle § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 140/2015 Z. z.

11.5. Podľa názoru žalovaného ani poukazovanie na rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 7So 11/2011, č.

9So 59/2011, a č. 7So 138/2011 rovnako nie je dôvodné, pretože v predmetných konaniach išlo o iné skutkové situácie ako v konaní žalobcu, keď v týchto prípadoch išlo o poistencov, ktorí získali dobu služby v osobitnom systéme zaradenú do zvýhodnenej kategórie, zakladajúcu na nárok na zníženie dôchodkového veku. Žalovaný trval na tom, že rozsudok, na ktorý poukazoval žalobca 7So 138/2011 sa týka skutkovo odlišnej veci, nakoľko sa týka poistenca, ktorý vykonával dobu služby v I. kategórii funkcií v rozsahu zakladajúcom nárok na starobný dôchodok s dovŕšením s zníženého dôchodkového veku a nakoľko žalobca vykonával dobu služby v II. kategórii funkcií a nevznikol mu nárok na starobný dôchodok dovŕšením zníženého dôchodkového veku, v prípade žalobcu nebolo možné postupovať v zmysle právneho názoru súdu uvedeného v rozsudku.

11.6. Ďalej žalovaný trval na tom, že v prípade žalobcu nerozhodol inak ako u poistencov, ktorí sa ocitli v podobnej situácii. Poukázal na to, že inak Sociálna poisťovňa rozhodla len v tých individuálnych prípadoch, v ktorých súd Slovenskej republiky žalovanú zaviazal rozhodnúť podľa právneho názoru vyjadrenom v právoplatnom rozhodnutí. Zdôraznil, že suma starobného dôchodku bola žalobcovi určená správne a zákonným spôsobom právoplatným rozhodnutím Sociálnej poisťovne o priznaní starobného dôchodku zo dňa 14. novembra 2016. Záverom uviedol, že rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovni č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2007 je riadne odôvodnené, sú v ňom uvedené všetky skutočnosti a dôkazy, ktoré boli podkladom na rozhodnutie a tiež akými úvahami bol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovni vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov na základe, ktorých rozhodoval. Vyslovil názor, že pri posudzovaní nároku žalobcu na starobný dôchodok postupoval v súlade s právnymi predpismi o sociálnom poistení/zabezpečení.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovaného

12. Kasačná sťažnosť žalovaného bola žalobcovi doručená dňa 3. 6. 2019. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril tak, že nesúhlasil s dôvodmi, ktorými žalovaný namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

12.1. V dôvodoch vyjadrenia žalobca vyslovil názor, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite právne vec posúdil. Mal za to, že právne posúdenie veci žalovaným odporuje zákonu, účelu zákona a úmyselne ignoruje konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, vyjadrenú v obdobných právnych veciach.

12.2. Žalobca vo vzťahu k námietke žalovaného, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal relevantnosť aplikácie judikátu č. R 110/2011 na predmetnú právnu vec uviedol, že aplikácia tohto rozhodnutia je v danej veci dôvodná a to najmä v časti vyjadrenia právneho názoru Najvyššieho súdu SR o tom, že výsluhový príspevok nie je rovnocenný výsluhovému dôchodku priznanému podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z. a naďalej zostáva výsluhovým príspevkom podľa zákona č. 73/1998 a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa na účely trvania nároku na dávku výsluhového zabezpečenia priznanú podľa predchádzajúcich predpisov iba považuje. Ďalej žalobca uviedol, že rozdiel medzi výsluhovým príspevkom a výsluhovým dôchodkom v zmysle judikátu publikovaného pod č. R 85/2013, v konaní sp. zn. 7So 155/2011 spočíva najmä v rozdielnom v spôsobe výpočtu dávky sociálneho zabezpečenia, ktorými sú výsluhový príspevok a výsluhový dôchodok. Zdôraznil, že v dôsledku toho nie je možné považovať výsluhový príspevok a výsluhový dôchodok za identickú dávku sociálneho zabezpečenia, namietajúc právnu argumentáciu žalovaného, čím ukracuje žalobcu o dávku primeraného hmotného zabezpečenia v starobe.

12.3. Žalobca mal tiež za to, že žalovaný v kasačnej sťažnosti bagatelizuje právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR a považuje ho doposiaľ za „nezovšeobecnený“. S právnym názorom žalovaného nesúhlasil a považoval ho za nerešpektovanie názoru Najvyššieho súdu SR ako hierarchicky najvyššej

súdnej autority. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch žalobca uviedol, že nemožno tvrdiť, že publikované rozhodnutia nie sú zovšeobecnené, resp. záväzné pre súdy nižšej inštancie, keď vyslovujú právny názor Najvyššieho súdu SR a navyše mnohé z nich sú aj zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Žalobca s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sa stotožnil aj vo vzťahu k námietke žalovaného, ktorou v kasačnej sťažnosti namietal nedôvodnosť poukazovania na rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 7So/11/2011, č. 9So/59/2011 a č. 7So/138/2011, majúc za to, že poukazovanie na uvedené judikáty je dôvodné a to najmä v častiach, kde je opätovne potvrdené, že výsluhový príspevok vzhľadom na iný spôsob výpočtu nie je rovnocenný výsluhovému dôchodku, priznanému podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., výsluhový príspevok je naďalej výsluhovým príspevkom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje, najmä na účely trvania nároku na dávku výsluhového zabezpečenia priznanú podľa predchádzajúcich predpisov a na účely jej výplaty.

12.4. Rovnako za významné považoval žalobca aj judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7So/138/2011 a to z dôvodu, že Najvyšší súd SR v ňom poznamenal, že poisťenci, ktorí získali dávky dôchodkového poistenia v inom ako všeobecnom systéme poistenia alebo boli určitú dobu poistení vo všeobecnom a v ďalšom období v systéme osobitného sociálneho poistenia môžu byť značne znevýhodňovaní žalovaným. Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. žalobca tvrdil, že toto ustanovenie je vyjadrením zásady zachovania získaných nárokov, rešpektujúc predchádzajúcu právnu úpravu. Mal za to, že by sa mu mal zachovať nárok na výsluhový príspevok získaný v II. pracovnej kategórii, ktorý získal dňa 1. 6. 1993, v dôsledku čoho mu nevznikol nárok na výsluhový dôchodok podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. a z toho dôvodu má mu byť priznaných 17 rokov a 2 dni služby do obdobia dôchodkového poistenia. Žalobca podanie opravného prostriedku žalovaným hodnotil za bezúspešné bránenie práva a s poukazom na jeho zdravotný stav, tiež ako účelové.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), v rozsahu námietok žalovaného uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

14. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Sa 87/2017-61 zo dňa 17. apríla 2019, ktorým rozhodnutím krajský súd podľa § 191 ods. 1, písm. c/ SSP rozhodnutie žalovaného Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne-ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

15. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

16. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017, ktorým rozhodnutím podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. zmenil rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 tak, že žiadosť žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku podľa ust. § 65, § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. zamietla. Uvedeným prvostupňovým správnym rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 Sociálna poisťovňa ústredie podľa ust. § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. zamietla žiadosť

žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku.

17. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

18. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

19. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu v oboch stupňoch náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, vykonal v súlade s právnou úpravou zákona č. 461/2003 Z. z., v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 328/2002 Z. z. a v zákone č. 100/1988 Zb. dospejúc k správnej závere, že rozhodnutia žalovaného neboli vydané v súlade so zákonom o sociálnom poistení v spojení so zákonom o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov.

20. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasťou ktorého tvorí administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení, kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či Sociálna poisťovňa správne posúdila žiadosť žalobcu na zvýšenie výšky starobného dôchodku v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom č. 328/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov vo vzťahu, či žalobca

má pre určenie sumy (zvýšenie) starobného dôchodku zo všeobecného systému dôchodkového poistenia, nárok na zohľadnenie aj doby služby získanej v rozsahu 17 rokov a dvoch dní, zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok za súčasnej aplikácie článku 33 Dohovoru č. 128.

21. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalovaného uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru správneho súdu uvádza nasledovné

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

22. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

23. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

24. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

25. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

26. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd uvádza: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným

znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

27. V tejto súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 08. decembra 2010, sp. zn. I. ÚS 306/2010, podľa ktorého cit.: „ (...) Orgánom verejnej moci a predovšetkým súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.“, prípadne aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2007 sp. zn. III. ÚS 274/07, podľa ktorého cit.: „Orgány aplikujúce správne právo a spomedzi nich osobitne sudcovia pri rozhodovaní v správnom súdnictve sú oprávnení nedostatky zákonnej právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať. Takéto odstraňovanie však nemožno považovať za legislatívnu činnosť, ktorá by narušala ústavný princíp trojdelenia štátnej moci. Sudca pri interpretácii normy správneho práva nesmie tvoriť, ale môže odhaľovať a formulovať vzťahy medzi jednotlivými právnymi normami vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy.“ Rovnako najvyšší súd odkazuje na závery plynúce z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 21. januára 1999 sp. zn. III. ÚS 257/98, podľa ktorého cit.: „ (...) Jednou z funkcií Ústavy, zvlášt' ústavní úpravy základných práv a svobod, je její "prozařování" celým právním řádem. Smysl Ústavy spočívá nejen v úpravě základních práv a svobod, jakož i institucionálního mechanismu a procesu utváření legitimních rozhodnutí státu (resp. orgánů veřejné moci), nejen v přímé závaznosti Ústavy a v jejím postavení bezprostředního pramene práva, nýbrž i v nezbytnosti státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod.“

28. Podľa článku 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

29. Zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok. Tento zákon upravuje aj výkon starobného dôchodkového sporenia v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom. 1) Tento zákon sa nevzťahuje na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchrannej služby, colníkov 1a) (ďalej len "policajt"), profesionálnych vojakov ozbrojených síl, 1b) vojakov mimoriadnej služby 1c) (ďalej len "profesionálny vojak"), ktorých sociálne zabezpečenie je upravené osobitným predpisom, 2) ak tento zákon neustanovuje inak (§ 1 ods.1, 2, 3).

30. Podľa § 65 ods.1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek. Dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon v odsekoch 4 až 8, § 65a a 274 neustanovuje inak.

31. Podľa § 274 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

Suma starobného dôchodku, pomerného starobného dôchodku a invalidného dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa odseku 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu. 110) To platí aj vtedy, ak sa suma dôchodkov uvedených v prvej vete určuje na účely určenia sumy vdovského dôchodku, vdoveckého dôchodku alebo sirotského dôchodku.

32. Podľa § 255 ods. 1, 5 zákona č. 461/2003 Z. z. za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj zamestnanie a náhradná doba získané pred 1. januárom 2004 podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, ak tento zákon neustanovuje inak. Na hodnotenie náhradnej doby ako obdobia dôchodkového poistenia od 1. augusta 2006 sa nevyžaduje splnenie podmienky získania najmenej jedného roka zamestnania.

Za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj obdobie výkonu služby policajta, profesionálneho vojaka a vojaka prípravnej služby získané do 31. decembra 2003, ak toto obdobie policajt, profesionálny vojak a vojak prípravnej služby nezískali v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu 2) a nebol im priznaný invalidný výsluhový dôchodok, invalidný dôchodok alebo čiastočný invalidný dôchodok podľa osobitného predpisu. 55)

33. Zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje sociálne zabezpečenie policajtov a profesionálnych vojakov, 1) ktoré tvorí a) nemocenské zabezpečenie, b) úrazové zabezpečenie, c) výsluhové zabezpečenie a d) služby sociálneho zabezpečenia. Pod pojmom policajt sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže a colník, ak tento zákon neustanovuje inak. Pod pojmom profesionálny vojak sa na účely tohto zákona rozumie aj vojak mimoriadnej služby (§ 1 ods. 1, 2, 3).

34. Podľa § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 25 rokov. Na výsluhový dôchodok má nárok aj policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, ak poberal invalidný výsluhový dôchodok a doba trvania služobného pomeru spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku dosahuje najmenej 25 rokov. Pri výpočte takéhoto výsluhového dôchodku sa základ použitý na výpočet invalidného výsluhového dôchodku zvyšuje o rovnaké percentá, o aké by sa zvýšil invalidný výsluhový dôchodok do dňa priznania výsluhového dôchodku. Policajtovi vzniká nárok na výsluhový dôchodok po dovŕšení veku potrebného na nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení, ak jeho služobný pomer skončil a) stratou hodnosti, b) prepustením z dôvodu právoplatného odsúdenia za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom, alebo za zločin. Profesionálnemu vojakovi vzniká nárok na výsluhový dôchodok po dovŕšení veku potrebného na nárok na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení, ak jeho služobný pomer skončil a) zánikom z dôvodu straty vojenskej hodnosti, b) prepustením z dôvodu 1. porušenia základnej povinnosti, obmedzenia alebo zákazu ustanovených osobitným predpisom, 31c) 2. právoplatného odsúdenia za prečin, ktorý je úmyselným trestným činom, 31d) alebo za zločin 31e). Pri výpočte výsluhového dôchodku podľa odsekov 3 a 4 sa výsluhový dôchodok vypočíta zo základu zisteného podľa § 60 ku dňu skončenia služobného pomeru a zvýši sa odo dňa skončenia služobného pomeru do dňa vzniku nároku na tento dôchodok.

35. Podľa § 124 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 119 až 122 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti, a od tohto dňa sa zvyšujú o 1,5% tejto výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru, ak ide o výsluhové príspevky, ktoré boli priznané od 1. novembra 1991 do 31. decembra 1993.

36. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 126 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

37. Zo zákonnej úpravy ustanovenej v zákone o sociálnom poistení a v zákone č. 328/2002 Z. z. i s citovanej vyššie je treba vyvodit' záver, že z právnych úprav, týkajúcich sa sociálneho poistenia (zabezpečenia) rôznych skupín poistencov jednoznačne vyplýva, že všeobecný systém sociálneho poistenia a osobitný systém sociálneho poistenia (zabezpečenia príslušníkov ozbrojených zborov) sú založené na základe hodnotenia dôb poistenia (zamestnania) pre dávky dôchodkového poistenia. Kým zákon o sociálnom poistení upravuje nároky poistencov zo všeobecného systému sociálneho poistenia a jeho cieľom je zabezpečiť, aby doby poistenia boli poistencovi pre vznik nároku na dávky podmienené dosiahnutím veku alebo v dôsledku jeho nepriaznivého zdravotného stavu boli riadne zohľadnené, osobitné právne úpravy, používané v osobitnom systéme sociálneho poistenia obsahujú len úpravu, ktorá zabezpečuje užší okruh dávok dôchodkového poistenia a zohľadňuje ako dobu poistenia iba dobu výkonu služby (prípadne náhradnú dobu výkonu služby). Osobitný systém poistenia príslušníkov ozbrojených zborov neobsahuje úpravu starobných dôchodkov, sirotských a vdovských dôchodkov, ktoré by zohľadňovali dobu ich poistenia v celom rozsahu, a to aj v civilnom zamestnaní, ale obsahuje len úpravu výsluhových dôchodkov, sirotských výsluhových dôchodkov, vdovských výsluhových dôchodkov a invalidných výsluhových dôchodkov, ktoré sú založené len na hodnotení doby služby poistenca a vôbec nehodnotí dobu poistenia, ktorú poistenci získali vo všeobecnom systéme. V dôsledku tejto skutočnosti potom vychádza záver, že poistenci osobitného systému sociálneho zabezpečenia sú vylúčení z pôsobnosti zákona o sociálnom poistení len v rozsahu, zodpovedajúcom dobe poistenia v osobitnom systéme (s výnimkou prípadov podľa § 60 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, ktorým sa pre nárok na tieto dávky hodnotí aj so započítaním doby služby v ozbrojených silách v celom rozsahu), ale nie v časti, upravujúcej nárok na starobný, predčasný starobný, invalidný, sirotský, vdovský alebo vdovecký dôchodok.

38. V dôsledku súbežného uplatňovania týchto systémov tak nesprávnym a výlučne gramatickým výkladom zákona dochádza k diskriminácii poistencov osobitného systému, lebo žalovaná im niektoré doby poistenia nehodnotí vôbec, alebo im ich hodnotenie odsúva a aj mení podmienky alebo odníma výhody, poskytované poistencom v osobitnom systéme sociálneho poistenia. Takýto postup, pri ktorom sa nehodnotia príslušníkom ozbrojených zborov v čase vzniku nároku na výsluhovú dávku všetky doby poistenia však právna úprava, pri ktorej došlo k odčleneniu dôchodkového zabezpečenia príslušníkov ozbrojených zborov do osobitného systému nemala za cieľ. Nová právna úprava, obsiahnutá v zákone o sociálnom poistení tiež nemala za cieľ vylúčiť tieto zvýhodnenia a vyžadovať, aby zvýhodnené zamestnanie znemožnilo pri posudzovaní vzniku nároku na dávku podľa zákona o sociálnom poistení zohľadniť celú dobu poistenia (bez ohľadu na skutočnosť, v ktorom systéme ju poistenc ziskal) a vyžadovať od zamestnanca nadobudnutie doby poistenia výlučne podľa ustanovení zákona o sociálnom poistení vo všeobecnom systéme tak, akoby poistenc bol poistený výlučne len za podmienok, uvedených v zákone o sociálnom poistení, pričom tieto podmienky sú stanovené pre iné kategórie zamestnaní a akoby v ostatnom období nebol poistený vôbec.

39. V záujme vysvetlenia správnej aplikácie zákona o sociálnom poistení aj v danej veci bolo preto potrebné skúmať pôsobnosť zákona o sociálnom poistení na tých poistencov, ktorí boli v určitom období poistení v inom dôchodkovom systéme na Slovensku. Pri posudzovaní tejto skutočnosti treba vziať zreteľ aj na skutočnosť, že nesprávnou aplikáciou zákona o sociálnom poistení dochádza k zhoršovaniu dôchodkového postavenia práve tých poistencov, ktorým v čase vzniku poistného vzťahu a aj počas jeho trvania právna úprava mala zabezpečovať komplexne výhodnejšie postavenie s prihliadnutím na náročné špecifiká ich služby. Absolútne vylúčenie hodnotenia doby poistenia zo všeobecného systému u tých poistencov, ktorí získali dávky dôchodkového poistenia (zabezpečenia) v inom systéme sociálneho poistenia a nie v systéme všeobecnom, má za následok horšie zaobchádzanie s

nimi, ako s poistencami, ktorí sú poistení v zahraničných systémoch sociálneho poistenia, a u ktorých samotná poisťovňa vôbec nepochybuje o spôsobe výpočtu ich dôchodkových dávok spôsobom krátenia, ktorý zabezpečuje primerané poistné plnenie za obdobia, v ktorých boli poistení na Slovensku po zohľadnení dôb poistenia v iných systémoch. Postupom žalovanej sa napríklad pri dosiahnutí dôchodkového veku a započítaní dôb poistenia, získaných len vo všeobecnom systéme vymeriava poistencom dôchodok vo výške, akoby celkovo boli poistení len po krátky čas, a tým sa znižuje ich osobný mzdový bod a následne aj výška dôchodku. Nad akúkoľvek pochybnosť je takýto postup pre poistencov, ktorí získali časť poistenia v oboch systémoch nevýhodnejší, ako keby sa im pre vznik nároku hodnotila celá doba poistenia a poskytla sa im len zvyšná časť dôchodku, zodpovedajúca dobe poistenia vo všeobecnom systéme.

40. Zákon o sociálnom poistení nestotožňuje definíciu poistenca podľa § 6 zákona o sociálnom poistení s úpravou poistenia a obdobia dôchodkového poistenia podľa § 60 ods. 2 a § 255 zákona o sociálnom poistení. Ustanovenie § 1 ods. 3 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov preto nebráni vzniku nároku na starobný dôchodok vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia aj príslušníkovi ozbrojeného zboru alebo ozbrojených síl, ktorý dosiahol dôchodkový vek podľa zákona o sociálnom poistení, splnil podmienky nároku na niektorú z výsluhových dávok a získal k tomuto dňu akúkoľvek hodnotiteľnú dobu poistenia vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia (nie dobu poistenia, vyžadovanú u poistenca, ktorý bol poistený výlučne vo všeobecnom systéme).

41. Úmyslom zákonodarcu bolo zákonom č. 328/2002 Z. z. poskytnúť policajtom výsluhový dôchodok, resp. naďalej poskytovať dovtedy priznané výsluhové príspevky ako dávky, ktoré majú povahu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia až od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení). Z čl. 19 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), ktorý bol Československou socialistickou republikou ratifikovaný 11.01.1990 a vyhlásený pod č. 416/1991 Zbierky zákonov („Dohovor“) priamo vyplýva nárok na zachovanie starobného dôchodku po celú dobu sociálnej udalosti, teda počas celého života po prežití ustanoveného veku. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá priamo zakladá právo fyzických osôb na zachovanie nároku na starobný dôchodok, a teda na jeho vykonanie nebolo potrebné prijať osobitný zákon. Príslušné ustanovenia Dohovoru majú prednosť pred zákonom č. 461/2003 Z. z. a sú priamo záväzné aj pre žalovanú. Za takýchto okolností potom priznanie výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. nevylučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku. Vylúčenie tohto obdobia sa vzťahuje len na určenie výšky invalidného výsluhového dôchodku, invalidného dôchodku alebo čiastočne invalidného dôchodku podľa § 40 až 45 a § 101 zákona č. 328/2002 Z. z. tak, že za túto dobu poistenia nepatrí zodpovedajúca časť dôchodku poistenca, ktorý bol pred priznaním týchto dávok poistený v osobitných systémoch dôchodkového poistenia. Pri takomto postupe odporkyňa poskytne dávku dôchodkového poistenia len za obdobie, počas ktorého jej bolo za poistenca zaplatené poistné a poistenca na jeho dôchodkových nárokoch neukráti. Výsluhový dôchodok, priznaný ako dávka sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 328/2002 Z. z. môže od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení (poistení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia (poistenia) len vtedy, ak jeho výška zodpovedá výške starobného dôchodku, primeranej dobe trvania služobného pomeru.

42. Pri určení výšky starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia (poistenia) je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, ktoré boli zhodnotené na účely výsluhového dôchodku a v nich dosiahnuté hrubé zárobky a to bez ohľadu na skutočnosť, v akom rozsahu a v akej kategórii funkcií bola doba výkonu služby hodnotená. Až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť v pomernej časti, zodpovedajúcej zhodnotenej dobe služby, najviac však o sumu výsluhového dôchodku. Záver žalovaného, že postup v súlade s čl. 33 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach sa vzťahuje len na tie situácie, keď poistenec získal dobu služby v 1. alebo 2. kategórii funkcií v potrebnom rozsahu pre zachovanie nároku na zníženie dôchodkového veku, nie je preto správny.

43. Skutkové zistenia vyplývajúce zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu potvrdzujú, že Sociálna poisťovňa-ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 podľa ust. § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. zamietla žiadosť žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal žalobca, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13.09.2017 tak, že podľa ust. § 218 ods. 2 ZSP prvostupňové rozhodnutie zmenil z dôvodu neúplnosti výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia tak, že žiadosť žalobcu zo dňa 14.07.2017 o zvýšenie starobného dôchodku podľa ust. § 65, § 112 ods. 4 a § 255 ods. 5 ZSP zamietla. Žalobcovi podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 23.01.2014 č. SPOU-OSZ-29.075-16/2013-VZ na základe zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru SR od 01. júna 1993 bol priznaný výsluhový príspevok, považovaný podľa ust. § 124 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov za výsluhový dôchodok, z ktorého potvrdenia súčasne vyplýva, že žalobca bol v služobnom pomere a ako policajt vykonával od 01.10.1975 do 27.09.1977, od 01.06.1978 do 31.12.1993, t.j. 17 rokov a 2 dni službu v II. kategórii funkcií a toto obdobie výkonu služby mal už zhodnotené pre nárok na výsluhový príspevok. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že uvedené obdobie nie je možné považovať za obdobie dôchodkového poistenia aj na účely určenia sumy starobného dôchodku žalobcu, čo je v súlade s ust. § 255 ods. 5 ZSP.

44. Vychádzajúc z uvedeného vyššie kasačný súd dospel k záveru, že rozhodnutia žalovanej v oboch stupňoch sú v rozpore so zákonom o sociálnom poistení a pokiaľ správny súd napadnutým rozhodnutím podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP rozhodnutie žalovaného Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. septembra 2017 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne-ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 09. augusta 2017 zrušil a vec vrátil orgánu verejnej správy nižšieho stupňa na ďalšie konanie, rozhodol v danom prípade vecne správne a v súlade so zákonom. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd vyhodnotil námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom ako nedôvodnú.

45. Rovnako ako nedôvodnú kasačný súd vyhodnotil argumentáciu žalovaného, ktorou tvrdil, že právny názor v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR doposiaľ nebol zovšeobecnený, a preto nejde o prezentovanú rozhodovaciu prax súdu najvyššej inštancie v skutkovo a právne porovnateľných veciach, majúc za to, že judikatúra, na ktorú poukazoval žalobca v žalobe, ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vychádza z iného skutkového a právneho základu, poukazom na to, že v prípade žalobcu nerozhodla inak ako u poistencov, ktorí sa ocitli v podobnej situácii, ako aj že inak rozhodla len v tých individuálnych prípadoch, v ktorých súd Slovenskej republiky žalovanú zaviazal rozhodnúť podľa právneho názoru vyjadrenom v právoplatnom rozhodnutí.

46. Správny súd v danom prípade správne vychádzal z judikatúry najvyššieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky k problematike poistného obdobia vo vzťahu rozhodovania o nároku na starobný dôchodok pri zohľadnení dávok sociálneho zabezpečenia v starobe z osobitného systému zaujal stanovisko publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V rozhodnutí publikovanom pod č. 83/2013 Zbierky najvyšší súd prijal stanovisko: „Priznanie výsluhového dôchodku podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) bolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku.“ V danom prípade ide o rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. augusta 2011 sp. zn. 7So/138/2011. Zovšeobecňujúci právny názor k posudzovanej problematike najvyšší súd prijal tiež v rozhodnutí č. R 55/2011 zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky „Pri určení starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby hodnotené na účely príspevku za službu. Až po takomto stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť o sumu príspevku za službu považovanú za výsluhový dôchodok“ -

rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9So 214/2008 z 28.10.2009. Najvyšší súd vychádzajúc z prijatých stanovísk rozhodoval tiež v obdobnej veci rozsudkom sp. zn. 9So/138/2011 z 22. augusta 2012, v ktorom konštatoval, že „odporkyňa po zohľadnení všetkých období dôchodkového poistenia a všetkých osobných vymeriavacích základov mala povinnosť vypočítať sumu dôchodkovej dávky, ktorá by sa mala znížiť o sumu zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy príspevku alebo výsluhového dôchodku za celé roky poistenia, čo by zodpovedalo čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb. Za primerané (s odkazom na čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky) pritom označil také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia (ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia) alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.“

47. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu vyplývajúcich z administratívneho spisu, poukazom na závery uvedené vyššie, najvyšší súd v danej veci považoval námietky žalovaného uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozhodnutiu krajského súdu preto podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

48. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v tomto konaní mal úspech, priznal nárok voči žalovanému na ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP.

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.